

## Arrest

nr. 262 288 van 15 oktober 2021  
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. SCHELLEMANS  
Rotterdamstraat 53  
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Mongolische nationaliteit te zijn, op 29 juni 2021 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 12 mei 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 2 juli 2021 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 augustus 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 september 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat J. SCHELLEMANS verschijnt voor de verzoekende partijen, en van advocaat Ö. SOZEN, die loco advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 12 mei 2021 worden de verzoekende partijen het bevel om het grondgebied te verlaten gegeven. Dit zijn de bestreden beslissingen, die luiden als volgt:

**“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN**

## *Bevel om het grondgebied te verlaten*

*De heer, die verklaart te heten:*

*Naam, voornaam: E., I. (..)*

*geboortedatum: (..)*

*geboorteplaats: Uvurkhangai*

*nationaliteit: Mongolië*

*wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen<sup>1</sup>, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving*

### *REDEN VAN DE BESLISSING:*

*Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:*

*o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:*

*Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort, noch van een geldig visum.“*

## *“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN*

## *Bevel om het grondgebied te verlaten*

*De mevrouw, die verklaart te heten:*

*Naam, voornaam: N., U. (..)*

*geboortedatum: (..)*

*geboorteplaats: Ulaanbaatar*

*nationaliteit: Mongolië*

*+ 2 minderjarige kinderen: I., M. (..) (°(..)); I., G. (..) (°(..))*

*wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen<sup>1</sup>, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving.*

### *REDEN VAN DE BESLISSING:*

*Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:*

*o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:*

*Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort, noch van een geldig visum.”*

## *2. Onderzoek van het beroep*

### *1.1. In een enig middel betogen de verzoekende partijen als volgt:*

#### *“EERSTE EN ENIGE MIDDEL:*

*Schending van artikel 8 juncto artikel 13 van het EVRM, schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, schending van de motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en zoals vervat in artikel 62 Vreemdelingenwet en artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, en schending van het redelijkheidsbeginsel, evenredigheidsbeginsel en de zorgvuldigheidsplicht als beginselen van behoorlijk bestuur*

*Verzoekers hebben bij hun aanvraag tot regularisatie cfr. artikel 9bis van de Vreemdelingenwet uitvoerig bewijzen aangebracht van hun privéleven op het grondgebied, zoals hun langdurig verblijf in België, scholing, werkaanbiedingen, kennis van de taal, en groot sociaal netwerk.*

*Dit maakt eenduidig privéleven onder artikel 8 van het EVRM uit, dat in rechtspraak van het EHRM vaak begrepen wordt als het recht om banden te ontwikkelen en te onderhouden met de zijnen en de buitenwereld (EHRM, 29 april 2002, Pretty v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 2346/02, §62, 2002-III; EHRM 12 september 2012, Nada t. Zwitserland (Grote Kamer) §151 en EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi ea t. België, §123). De term 'privéleven' omvat immers eveneens aspecten van de sociale identiteit van het individu (EHRM 7 februari 2002, Mikulic t. Kroatië, §53). Het Hof vervolgt dat men moet*

aannemen dat het geheel van sociale banden tussen migranten en de gemeenschap waarin zij leven integraal deel uitmaakt van het begrip "privéleven" in de zin van artikel 8 EVRM. Onafhankelijk van het bestaan van een familieleven of niet, beschouwt het hof dat in het kader van de verwijdering van een vreemdeling een analyse zich opdringt in de zin van een inmenging in zijn recht op een privéleven (EHRM, 18 oktober 2006, Uner t. Nederland, §59).

Deze analyse ontbreekt volledig in de bestreden beslissing.

Ook in beslissing waarbij de aanvraag tot machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard, gebeurde er geen zorgvuldige analyse van de inmenging op verzoekers' recht op een privéleven.

De onontvankelijkheidsbeslissing stelt onder meer:

"De overige aangehaalde elementen (dat betrokkenen een cursus maatschappelijke oriëntatie hebben gevolgd, dat zij attesten van Inburgering hebben behaald, dat de heer E. (..) een certificaat van de Babbelbox heeft behaald, dat betrokkenen een Omnipas hebben verkregen, dat de heer E. (..) een zichtrekening bij Belfius heeft geopend, dat de heer E. (..) verschillende arbeidsovereenkomsten voorlegt, dat betrokkenen mogelijkheden tot tewerkstelling hebben, dat ze verschillende getuigenverklaringen voorleggen, dat zij belastingen hebben betaald voor de aanslagjaren 2014 en 2015, dat betrokkenen hun adreswijziging hebben doorgegeven aan de betrokken diensten, dat betrokkenen een contract hebben afgesloten met ENGIE Electrabel voor elektriciteit, dat betrokkenen een huurcontract kunnen voorleggen en dat zij steunbetuigingen en getuigenverklaringen voorleggen) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980)."

Deze redenering kan echter niet aanvaard worden, nu het een weigering uitmaakt het volledige privéleven op het grondgebied, zoals aangevoerd in het verzoekschrift, in overweging te nemen bij de proportionaliteitstoets.

Deze 'overige aangehaalde elementen' maken immers eenduidig privéleven onder artikel 8 van het EVRM uit, dat zich volledig in België afspeelt.

Het gezin kwam in 2014 naar België, en woont bijgevolg al zeven jaar onafgebroken op het Belgisch grondgebied. Intussen zijn zij zeer goed geïntegreerd: de kinderen lopen hier school; ze spreken allen zeer goed Nederlands; ze hebben duurzame sociale banden uitgebouwd zoals blijkt uit de steunbrieven; ze zijn werkbereid, hebben steeds gewerkt wanneer dit kon en hebben de mogelijkheid om ook in de toekomst tewerkgesteld te worden; ...

Al deze elementen wijzen er op dat verzoekers het centrum van hun belangen in België hebben gevestigd, en dat verzoekers wel degelijk een privéleven zoals beschermd door artikel 8 EVRM hebben in België.

Dit lijkt ook te worden aanvaard door verwerende partij. Uit het administratief dossier blijkt namelijk dat verwerende partij in casu twee mogelijke beslissingen zag: ten gronde een toelating tot verblijf onder voorwaarden, op basis van alle individuele omstandigheden van het dossier; of een onontvankelijkheid wegens gebrek aan buitengewone omstandigheden om de aanvraag in België in te dienen (zie administratief dossier - interne nota 28.04.2021).

Verwerende partij lijkt bijgevolg zelf te aanvaarden dat het privéleven van verzoekers in België dermate sterk is, dat zelfs een machtiging tot verblijf aan de orde is.

Net zoals de overige bepalingen van het EVRM, heeft artikel 8 van het EVRM te maken met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/Belgie, § 83). Dit artikel primeert ook op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029). Het is daarom de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Thans is er geen sprake van de verwijdering van een gevestigde vreemdeling, waardoor er geen proportionaliteitsonderzoek dient plaats te vinden. Echter, in gevallen van een eerste toelating is evenwel vereist dat wordt rekening gehouden met een eventuele positieve verplichting en moet ook blijken dat men tot een zorgvuldige belangenafweging is overgegaan (RvV arrest nr. 195 551 van 27 november 2017; zie ook EHRM 28 juni 2011, Nunez t. Noorwegen, § 68; EHRM 26 april 2007, Konstantinov t. Nederland, § 46; EHRM 1 december 2005, Tuquabo-Tekle e.a. t. Nederland, §42; EHRM 28 november 1996, Ahmut t. Nederland, § 63; EHRM 1 februari 1996, Gul t. Zwitserland, § 63.).

Deze zorgvuldige belangenafweging ontbreekt echter volledig in de bestreden beslissing en het administratief dossier. Er wordt integendeel een machtiging tot verblijf voorgesteld op basis van dit privéleven. Nergens wordt echter gemotiveerd waarom de verbreking van dit privéleven in casu proportioneel zou zijn, of noodzakelijk.

Verder zou een terugkeer van verzoekers naar Mongolië niet in overeenstemming zijn met het hoger belang van het kind.

Het is vaste rechtspraak van het EHRM dat het belang van het kind een primordiale overweging vormt bij het beoordelen van iemands rechten onder artikel 8 EVRM (EHRM, Rodrigues da Silva and Hoogkamer v. the Netherlands, 31 januari 2006, nr. 50435-99).

Artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie luidt:

*"De rechten van het kind*

1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in hen betreffende aangelegenheden wordt in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid passend belang gehecht.

2. Bij alle handelingen in verband met kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind een essentiële overweging. ..."

Artikel 51 van het Handvest verduidelijkt dat het Handvest van toepassing is wanneer lidstaten bepalingen van Unierecht ten uitvoer brengen: "1. De bepalingen van dit Handvest zijn gericht tot de instellingen, organen en instanties van de Unie met inachtneming van het subsidiariteitsbeginsel, alsmede, uitsluitend wanneer zij het recht van de Unie ten uitvoer brengen, tot de lidstaten. Derhalve eerbiedigen zij de rechten, teven zij de beginselen na en bevorderen zij de toepassing ervan overeenkomstig hun respectieve bevoegdheden en met inachtneming van de grenzen van de bevoegdheden zoals deze in de Verdragen aan de Unie zijn toegeedeeld.

Artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag luidt als volgt:

*"Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging."*

Het VN Kinderrechtencomité verduidelijkt omtrent artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag in 'General comment No. 14 (2013) on the right of the child to have his or her best interests taken as a primary consideration (art. 3, para. 1)' van 29 mei 2013, het volgende:

*"1. Article 3, paragraph 1, of the Convention on the Rights of the Child gives the child the right to have his or her best interests assessed and taken into account as a primary consideration in all actions or decisions that concern him or her, both in the public and private sphere. Moreover, it expresses one of the fundamental values of the Convention. The Committee on the Rights of the Child (the Committee) has identified article 3, paragraph 1, as one of the four general principles of the Convention for interpreting and implementing all the rights of the child, 1 and applies it as a dynamic concept that requires an assessment appropriate to the specific context."*

De specifieke individuele context van elk kind dient in overweging genomen te worden bij het beoordelen van het belang van het kind in kwestie.

*"5. The full application of the concept of the child's best interests requires the development of a rights-based approach, engaging all actors, to secure the holistic physical, psychological, moral and spiritual integrity of the child and promote his or her human dignity."*

Een holistische beoordeling die rekening houdt met de ontwikkeling en integriteit van het kind dringt zich op.

*"6. The Committee underlines that the child's best interests is a threefold concept:*

*(a) A substantive right: (...)*

*(b) A fundamental, interpretative legal principle: If a legal provision is open to more than one interpretation, the interpretation which most effectively serves the child's best interests should be chosen. The rights enshrined in the Convention and its Optional Protocols provide the framework for interpretation."*

Het belang van het kind is niet enkel een substantieel recht, maar ook een fundamentele interpretatiewijze van wettelijke bepalingen.

*"32. The concept of the child's best interests is complex and its content must be determined on a case-by-case basis. It is through the interpretation and implementation of article 3, paragraph 1, in line with the other provisions of the Convention, that the legislator, judge, administrative, social or educational authority will be able to clarify the concept and make concrete use thereof. Accordingly, the concept of the child's best interests is flexible and adaptable. It should be adjusted and defined on an individual basis, according to the specific situation of the child or children concerned, taking into consideration their personal context, situation and needs. For individual decisions, the child's best interests must be assessed and determined in light of the specific circumstances of the particular child."*

Het Hof van Justitie wijst erop dat het EHRM in deze belangenafweging in migratiedossiers, conform het beginsel van het belang van het kind, concreet rekening houdt met factoren zoals de leeftijd van het betrokken kind, het belang en welzijn van de kinderen in het bijzonder de ernst van de moeilijkheden die de kinderen riskeren in het land waarheen ze worden uitgewezen (zoals de band die het kind heeft met

de culturele en taalkundige context van dit land), het eventuele feit dat het kind onafhankelijk van het gezin aankomt, zijn situatie in het land van herkomst, de hechtheid van de sociale, culturele en familiale banden met het gastland en het land van herkomst en de mate waarin het kind van zijn gezinsleden afhankelijk is. Belangrijk voor het EHRM is ook de vraag naar het aanpassingsvermogen van kinderen, namelijk de vraag of de betrokken kinderen van een leeftijd zijn dat zij zich nog aan een verschillende en andere omgeving kunnen aanpassen.

Het doel van artikel 8 EVRM is, zeker wanneer het jonge kinderen betreft, het vertrouwd netwerk te beschermen dat zich rond een kind ontplooit en het kind stimuleert, verzorgt en helpt ontwikkelen. Centraal hierin staan de zorg en de persoonlijkheidsopbouwende identiteitsrelatie. Het recht op een gezinsleven zoals vervat in artikel 8 EVRM erkent het fundamentele belang van dit zorgnetwerk voor de integriteit van het individu. In dezelfde zin beschermt het EHRM het privéleven van een persoon als het persoonlijke, economische en sociale netwerk van gevestigde vreemdelingen ten opzichte van hun omgeving en gemeenschap (EHRM, *Uner v. the Netherlands*, op. cit., judgment of 5 July 2005, §59).

Recent heeft het EHRM in het arrest *Jeunesse t. Nederland* van 3 oktober 2014 nog duidelijker gesteld in welke mate lidstaten het belang van het kind moeten laten primeren.

Het Hof herhaalt zijn rechtspraak dat er een brede consensus bestaat, ook in het internationale recht, dat in alle beslissingen waarbij kinderen betrokken zijn, hun belangen van het hoogste belang zijn. Volgens het EHRM moeten nationale overheden steeds de uitvoerbaarheid, haalbaarheid en proportionaliteit onderzoeken van een uitwijzing om een effectieve bescherming te geven aan de kinderen die er rechtstreeks door geraakt worden en om voldoende gewicht te geven aan hun hoger belang:

"109. Where children are involved, their best interests must be taken into account (see *Tuquabo-Tekie and Others v. the Netherlands*, no. 60665/00, § 44, 1 December 2005; *mutatis mutandis*, *Popov v. France*, nos. 39472/07 and 39474/07, §§ 139-140, 19 January 2012; *Neulinger and Shuruk v. Switzerland*, cited above, § 135; and *X v. Latvia [GC]*, no. 27853/09, § 96, ECHR 2013). On this particular point, the Court reiterates that there is a broad consensus, including in international law, in support of the idea that in all decisions concerning children, their best interests are of paramount importance (see *Neulinger and Shuruk v. Switzerland*, cited above, § 135, and *X v. Latvia*, cited above, § 96). Whilst alone they cannot be decisive, such interests certainly must be afforded significant weight. Accordingly, national decision-making bodies should, in principle, advert to and assess evidence in respect of the practicality, feasibility and proportionality of any removal of a non-national parent in order to give effective protection and sufficient weight to the best interests of the children directly affected by it."

Verschillende professoren aan de Rijksuniversiteit Groningen en de Vrije Universiteit Amsterdam voerden recent een onderzoek naar de impact van uitzetting op langdurig verblijvende kinderen. Zij kwamen tot de volgende conclusie :

"Kinderen die na jarenlang verblijf in Nederland met uitzetting bedreigd worden zijn extreem kwetsbaar vanwege de voortdurende stress en een gebrek aan stabiliteit. De jarenlange angst voor gedwongen uitzetting bedreigt hun ontwikkeling in ernstige mate, wat grote gevolgen heeft voor zowel hun huidige als hun toekomstige functioneren. De chronische stress waar kinderen aan zijn blootgesteld kan hun hersenfuncties zodanig aangetast hebben dat daardoor de kans dat zij van deze schade herstellen en zich kunnen aanpassen aan de leefomstandigheden in het land van herkomst uiterst klein geworden is. Dit alles maakt het uitzetten van deze langdurig in Nederland verblijvende kinderen, naar huidige wetenschappelijke inzichten, onverantwoord. "

Verzoekers voerden aan dat hun kinderen reeds zeven jaar onafgebroken in België wonen, en dit sinds de leeftijd van respectievelijk één en drie jaar.

Door hun jarenlange verblijf in België zijn zij intussen zeer goed geïntegreerd. Zij startten allebei in de eerste kleuterklas in België, en zitten intussen in het tweede en vierde leerjaar van de lagere school. Zij leerden lezen en schrijven in het Nederlands (en bijgevolg niet in het Mongools), en beheersen de taal intussen zoals hun moedertaal. De kinderen hebben een goede band uitgebouwd met hun klasgenootjes, vriendjes en vriendinnetjes, zoals ook blijkt uit de talrijke steunbrieven. Hun leerkrachten hebben niets dan lof over de kinderen, en geven aan dat het volledige gezin stevast deelneemt aan (buiten-)schoolse activiteiten.

De bestreden beslissing heeft, los van de emotionele en psychologische impact, eveneens tot gevolg dat de kinderen hun scholing in België minstens één à twee jaar moeten stopzetten. Door gebrek aan kennis van het Mongools schrift, is het onwaarschijnlijk dat zij hun scholing in Mongolië onmiddellijk zouden kunnen verderzetten.

Gelet op de verankering van verzoekers in België, en de verregaande gevolgen van de bestreden beslissing, kunnen verzoekers niet inzien hoe de bestreden beslissing verenigbaar is met het hoger belang van de kinderen.

Het verzoek tot nietigverklaring dient dan ook ontvankelijk en gegrond verklaard te worden."

2.2. De Raad stelt allereerst vast dat de motieven van de in hoofde van verzoekende partijen genomen beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen worden gelezen zodat verzoekende partijen er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen voldaan (cfr. RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

Waar verzoekende partijen inhoudelijke argumenten ontwikkelen tegen de bestreden beslissingen, voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.

2.4. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.5. Zoals duidelijk blijkt werden de bestreden bevelen afgeleverd nadat de verwerende partij de verblijfsaanvraag van verzoekende partijen beoordeeld heeft en vastgesteld heeft dat de daarin aangevoerde elementen geen buitengewone omstandigheden zijn die de verzoekende partijen verhinderen terug te keren naar het herkomstland. Daarbij werd het familiaal alsook het privéleven van verzoekende partijen besproken. Bij arrest nr. 262 287 van 15 oktober 2021 werd het beroep hiertegen door de Raad verworpen. Het betoog van verzoekende partijen dat voormelde beslissing geen zorgvuldige analyse heeft gemaakt van hun privéleven werd niet aangenomen. De Raad oordeelde als volgt:

*"2.9. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:*

*"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*

*2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."*

*Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).*

*Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.*

*Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).*

*Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).*

*De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.*

*Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.*

*Er moet worden opgemerkt dat artikel 8 van het EVRM en de vereiste belangenafweging in de ontvankelijkheidsfase van een procedure op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet voornamelijk een rol spelen in het beantwoorden van de vraag of een terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een aanvraag in te dienen in een concreet geval een schending van artikel 8 van het EVRM oplevert. Wanneer dit het geval is, dan zal er sprake zijn van een buitengewone omstandigheid die rechtvaardigt dat de aanvraag in België wordt ingediend.*

*In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij een tijdelijke verwijdering naar het land van herkomst. Bijzondere aandacht moet worden besteed aan de omstandigheden van de betrokken minderjarige kinderen, aangezien het belang van het kind wordt beschouwd als een essentiële overweging die moet worden meegenomen in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 144). Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 70). In dit kader oordeelt het EHRM dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43) noch houdt artikel 8 van het EVRM een algemene verplichting in om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67).*

*Wat betreft de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om daar een verblijfsaanvraag in te dienen, stelt het EHRM dat staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM, 9 oktober 2012, nr. 33917/12, Djokaba Lambi Longa vs. Nederland, par. 81; en EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101).*

*Zoals blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing heeft de verwerende partij de door de verzoekende partijen aangehaalde elementen inzake hun gezins- en privéleven in overweging genomen doch duidelijk gemotiveerd waarom deze elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die het indienen van de aanvraag in het buitenland verhinderen.*

*Zo heeft de verwerende partij vastgesteld dat verzoekende partijen nooit zijn toegelaten tot verblijf en dat hun asielpcedures ook niet onredelijk lang hebben geduurd, dat verzoekende partijen er diverse keren voor gekozen hebben de hen gegeven bevelen om het grondgebied te verlaten te negeren, dat eerste verzoekende partij enkel toegelaten was tot tewerkstelling in kader van de behandeling van de*

eerste asielprocedure die al op 14 november 2016 werd afgesloten zodat eerste verzoekende partij sindsdien ook niet meer mag werken in België, dat wat betreft het schoollopen van de kinderen niet is aangetoond dat de kinderen niet in Mongolië naar school kunnen, dat de ouders ook wisten dat de scholing in België plaatsvond in precair verblijf en dat dit mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was, dat het in het belang is van de kinderen dat zij hun ouders volgen, dat ook niet blijkt dat de kinderen geen band meer zouden hebben met Mongolië noch dat zij zodanige taal- en culturele achterstand zouden hebben opgelopen zodat zij niet meer zouden kunnen aansluiten op een Mongoolse school. Tevens stelt de verwerende partij vast dat verzoekende partijen beroep kunnen doen op IOM om zo de nodige (financiële) steun te verkrijgen voor een terugreis en dat wat betreft het argument van de openbare orde, van elke vreemdeling die zich in België bevindt verwacht wordt dat zij zich houden aan de Belgische wetgeving.

Verder heeft de verwerende partij vastgesteld: "De overige aangehaalde elementen (dat betrokkenen een cursus maatschappelijke oriëntatie hebben gevolgd, dat zij attesten van Inburgering hebben behaald, dat de heer E. (...) een certificaat van de Babbelbox heeft behaald, dat betrokkenen een Omnipas hebben verkregen, dat de heer E. (...) een zichtrekening bij Belfius heeft geopend, dat de heer E. (...) verschillende arbeidsovereenkomsten voorlegt, dat betrokkenen mogelijkheden tot tewerkstelling hebben, dat ze verschillende getuigenverklaringen voorleggen, dat zij belastingen hebben betaald voor de aanslagjaren 2014 en 2015, dat betrokkenen hun adreswijziging hebben doorgegeven aan de betrokken diensten, dat betrokkenen een contract hebben afgesloten met ENGIE Electrabel voor elektriciteit, dat betrokkenen een huurcontract kunnen voorleggen en dat zij steunbetuigingen en getuigenverklaringen voorleggen) verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980."

In tegenstelling tot wat verzoekende partijen voorhouden, heeft de verwerende partij zich niet beperkt tot de stelling dat de aangehaalde elementen inzake hun verblijf op het Belgische grondgebied en eventuele integratie behoren tot de gegrondheidsfase, maar heeft de verwerende partij het verblijf op het Belgische grondgebied alsook het schoollopen van de kinderen in overweging genomen en gemotiveerd waarom dit allemaal niet verantwoordt dat de aanvraag in België zou worden ingediend. Verzoekende partijen maken ook niet duidelijk waarom het loutere gegeven dat er een cursus maatschappelijke oriëntatie werd gevolgd, een certificaat van de Babbelbox werd behaald, zij een Omnipas hebben verkregen, eerste verzoekende partij een zichtrekening bij Belfius heeft geopend, eerste verzoekende partij verschillende arbeidsovereenkomsten uit het verleden voorlegt, zij mogelijkheden tot tewerkstelling hebben, zij verschillende getuigenverklaringen voorleggen, zij belastingen hebben betaald voor de aanslagjaren 2014 en 2015, zij hun adreswijziging hebben doorgegeven aan de betrokken diensten, zij een contract hebben afgesloten met ENGIE Electrabel voor elektriciteit, zij een huurcontract kunnen voorleggen en zij steunbetuigingen en getuigenverklaringen kunnen voorleggen, maakt dat zij gewag kunnen maken van uitzonderlijke omstandigheden.

De Raad benadrukt dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven niet absoluut is en dat vaste rechtspraak van het EHRM stelt dat een privéleven dat is uitgebouwd tijdens een illegaal of precair verblijf enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden aanleiding tot een positieve verplichting onder artikel 8 van het EVRM kan geven. Dergelijke elementen liggen in casu niet voor. Immers het loutere feit dat verzoekende partijen inspanningen zouden hebben gedaan om zich te integreren zijn geen buitengewone omstandigheden. Verzoekende partijen waren zich bewust van het feit dat zij illegaal, minstens precair in afwachting van de behandeling van hun verzoeken tot internationale bescherming, op het grondgebied verbleven. Door zich te nestelen in illegaal verblijf trachten zij de Belgische staat voor een voldongen feit te stellen, omstandigheden in welke het Europees Hof voor de Rechten van de Mens vaststaand oordeelt dat de bescherming van artikel 8 EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden kan optreden (EHRM, Nunez v. Norway, 28 juni 2011, n° 55597/09, §70; EHRM, Butt v. Norway, 4 december 2012, n° 47017/09, §82). Dergelijke omstandigheden worden in casu niet aannemelijk gemaakt. De verzoekende partijen maken onvoldoende aannemelijk dat hun netwerk van persoonlijke en sociale belangen van die orde zouden zijn dat een terugkeer naar het herkomstland een schending van artikel 8 van het EVRM zou kunnen betekenen.

De Raad herinnert er verder aan dat de bestreden beslissing geen absoluut verbod inhoudt om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven. De verzoekende partijen dienen evenwel te voldoen aan de door de vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten.

Door het enkel herhalen van de elementen van hun privéleven en het feit dat zij dit privéleven hebben kunnen opbouwen tijdens zes jaar illegaal, minstens precair verblijf, ontkrachten de verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissing niet. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen niet aantonen dat in casu sprake is van een uitzonderlijke situatie waardoor hun terugkeer naar het herkomstland aanleiding kan geven tot een schending van artikel 8 EVRM. Immers wordt nogmaals benadrukt dat de verzoekende partijen nooit toegelaten zijn tot het Belgische grondgebied en dat hen meermaals werd bevolen het Belgische grondgebied te verlaten. Zij hebben hier echter geen gevolg aan gegeven. In dat opzicht moet in herinnering worden gebracht dat vreemdelingen – en dus in casu de verzoekende partijen – de verplichting hebben om zich te onderwerpen aan de immigratiecontrole en – procedures en het grondgebied van de desbetreffende staat te verlaten wanneer hen de toegang of het verblijf rechtmatig wordt geweigerd (Jeunesse, §100). Verzoekende partijen tonen met hun betoog ook geen onoverkomelijke hinderpalen aan om zich opnieuw te vestigen in hun land van herkomst - alwaar zij geboren en getogen zijn - en aldaar een privéleven uit te bouwen of verder te zetten. Verzoekende partijen die respectievelijk geboren zijn in 1990 en 1987 en pas in december 2014 naar België zijn gekomen zodat het duidelijk is dat zij het overgrote deel van hun leven (resp. 24 en 27 jaar) in het herkomstland hebben doorgebracht (tegenover zes jaar - illegaal, minstens precair - in België op het ogenblik van de bestreden beslissing), maken niet aannemelijk dat zij de draad van hun leven in het herkomstland niet meer zouden kunnen oppikken. Immers blijkt uit hun verzoek tot internationale bescherming dat zij beiden in het herkomstland hogere studies hebben gedaan en dat eerste verzoekende partij aldaar ook gewerkt heeft sinds 2010 tot vertrek naar België. Verder blijkt ook dat zij aldaar nog familie hebben en in 2018 bij hun meervoudig verzoek tot internationale bescherming nog verklaarden contact te hebben met de familie in Mongolië. Evenmin maken verzoekende partijen aannemelijk dat hun kinderen in Mongolië niet naar school zouden kunnen. De kinderen zijn resp. 8 en 10 jaar en dus nog van een leeftijd waarvan verwacht kan worden dat zij over een groot aanpassingsvermogen alsook taalgevoeligheid beschikken (EHRM 12 juni 2012, nr. 54131/10, Bajsultanov v. Oostenrijk; EHRM 26 september 1997, nr.25017/94, Mehemi v. Frankrijk; EHRM 27 oktober 2005, nr. 32231/02, Keles v. Duitsland, par. 64, en EHRM 31 januari 2006, nr. 50252/99, Sezen v. Nederland, par. 47 en 49; EHRM 17 februari 2009, nr. 27319/07; EHRM Onur v. Verenigd Koninkrijk). Daarenboven kan de verwerende partij gevolgd worden waar deze stelt dat kan aangenomen worden dat de ouders de kinderen tot op zekere hoogte de Mongoolse taal en cultuur hebben bijgebracht, temeer uit de aanvraag van verzoekende partijen zelf blijkt dat daarin geattesteerd wordt dat één van de kinderen naar de huiswerkklas gaat omdat de ouders wel hun best doen om Nederlands te spreken maar om te helpen bij het huiswerk het soms nog moeilijk gaat. Er kan aldus redelijkerwijze aangenomen worden dat de ouders ook in de moedertaal communiceren met de kinderen. Naast de vaststelling dat de verzoekende partijen het gebrek aan kennis van het Mongools schrift door de kinderen niet als dusdanig in hun aanvraag hebben opgeworpen en zij dit aldus niet dienstig voor het eerst kunnen opwerpen in onderhavig beroep, wijst de Raad erop dat - voor zover al kan aangenomen worden dat de kinderen inderdaad geen kennis zouden hebben van het Mongools schrift - verzoekende partijen geenszins aannemelijk maken dat de kinderen een dermate taalachterstand hebben dat zij in Mongolië nog maar moeilijk aansluiting zouden kunnen vinden in school en dat zij aldaar hun scholing niet zouden kunnen verderzetten. Nogmaals herhaalt de Raad dat de kinderen nog jong genoeg zijn om zich aan te passen aan een nieuwe schoolomgeving en de moedertaal, met inbegrip van het Mongools schrift, (verder) onder de knie te krijgen. De verwerende partij wijst er daarbij ook geheel terecht op dat een terugkeer naar het herkomstland niet noodzakelijk tegen het belang van de kinderen is. Immers wordt op die manier ook de gezinseenheid behouden en komen ze terecht in een regelmatige leefomgeving, in tegenstelling tot het verblijf in België dat illegaal is en bijgevolg bezwaarlijk als stabiel kan worden beschouwd. Verzoekende partijen maken gelet op de gegeven context geenszins aannemelijk dat de kinderen een dermate zware emotionele en psychologische impact zouden ondergaan bij terugkeer.

Waar verzoekende partijen nog wijzen op het feit dat er geen Belgische ambassade is in Mongolië en zij naar China zouden moeten reizen stelt de Raad vast dat verzoekende partijen dit argument geenszins hebben aangehaald in hun aanvraag zodat de verwerende partij hiermee geen rekening kon houden. Het loutere feit dat het algemeen geweten zou zijn dat Mongoliërs een aanvraag in Beijing moeten indienen, maakt hoegenaamd niet dat de verwerende partij dit standaard als een argument moet zien waarop zij moet antwoorden. Het komt immers aan de vreemdeling zelf toe om duidelijk aan te geven welke elementen volgens hem hem verhinderen de aanvraag in het herkomstland in te dienen. Verzoekende partijen kunnen dit argument bijgevolg niet voor het eerst aanhalen in kader van onderhavig beroep.

*Hun bloot betoog dat zij geen enkele band meer hebben met hun herkomstland en aldaar niet zouden kunnen voorzien in hun levensonderhoud kan voorts gelet op voorgaande geenszins overtuigen. Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.*

*Waar verzoekende partijen nog wijzen op het beginsel van het belang van het kind benadrukt de Raad dat dit beginsel twee aspecten omvat, met name enerzijds het behouden van eenheid van het gezin en anderzijds het welzijn van het kind (EHRM 6 juli 2010, nr. 41615/07, Neulinger en Shuruk v. Zwitserland (GK), par. 135-136).*

*De bestreden beslissing geldt voor het ganse gezin. Er is geen verbreking van de gezinsbanden zodat de gezinseenheid volledig behouden blijft.*

*Wat betreft het welzijn van de minderjarige kinderen heeft de verwerende partij omstandig gemotiveerd, zoals al gebleken is uit de bespreking hoger. Verzoekende partijen maken geenszins aannemelijk dat een terugkeer naar Mongolië het welzijn van de kinderen in het gedrang zal brengen. Verzoekende partijen beperken zich immers tot een algemeen betoog waarin zij onder meer stellen dat de kinderen steeds in België naar school zijn gegaan, dat zij hier geïntegreerd zijn en dat de kinderen geen fout treft. Het schoolgaan en het doorbrengen van een deel van hun kindertijd in België worden in wezen niet ontkend door de verwerende partij. De verwerende partij heeft wel degelijk een onderzoek gevoerd en afgewogen of de belangen van de kinderen, waaronder het schoolgaan en hun welzijn, het uiterst moeilijk zouden maken om de aanvraag in het herkomstland in te dienen, doch kwam tot het oordeel dat dit niet aan de orde was en de Raad kan deze beoordeling, zoals supra besproken, niet kennelijk onredelijk achten. De situatie van de kinderen acht de Raad in casu niet dermate dat van de verwerende partij redelijkerwijs moest verwacht worden omwille van artikel 8 van het EVRM af te zien van de in de wet voorziene vereiste tot het indienen van de aanvraag in het herkomstland. De Raad wijst er in dit verband ook nog op dat volgens het EHRM het belang van het kind geen “troefkaart” kan zijn om elk kind, wiens levensomstandigheden er hierdoor op verbeteren, tot verblijf te moeten toelaten (EHRM 8 maart 2016, nr. 25960/13, I.A.A. e.a. v. Verenigd Koninkrijk; “while the Court has held that the best interests of the child is a “paramount” consideration, it cannot be a “trump card” which requires the admission of all children who would be better off living in a Contracting State (see, for example, Berisha v. Switzerland, cited above, in which the Court found no violation of Article 8 even though the domestic courts accepted that it would be in the children’s best interests to remain in Switzerland”).*

*De Raad verwijst verder nog op het arrest van het EHRM van 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi tegen het Verenigd Koninkrijk. De gebruikelijke banden die verzoekende partijen en hun kinderen met België hebben ontwikkeld vormen geen zodanige bijzondere omstandigheid dat op grond daarvan uit het recht op het respect voor het privéleven de positieve verplichting voortvloeit hen hier te lande verblijf toe te staan, minstens toe te laten dat ze hun aanvraag om verblijfsmachtiging alhier kunnen indienen. Uit niets blijkt een zodanig negatief effect van een tijdelijke terugkeer op verzoekers’ kinderen, dat hun belang om in België te blijven zwaarder zou moeten wegen dan het algemeen belang dat bestaat uit het doen respecteren van de verblijfsreglementering. Zoals overwogen en waarvan het tegendeel niet is aangetoond, kunnen de kinderen hun scholing verder zetten in Mongolië daarbij omringd door hun ouders in een reguliere verblijfssituatie.*

*Verzoekers’ uitgebreide theoretische beschouwingen over het belang van het kind kunnen niet leiden tot een andersluidende beoordeling.*

*Verzoekende partijen maken geen schending van artikel 8 EVRM aannemelijk. Gelet op de inhoud en het doel van artikel 13 van het EVRM kan deze rechtsregel niet dienstig worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde verdrag aan te duiden waarvan de schending een daadwerkelijk rechtsmiddel vereist. Te dezen roepen de verzoekende partijen de schending in van artikel 8 van het EVRM, maar hierboven werd reeds gesteld dat zij niet aantonen dat de bestreden beslissing een schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt. Een schending van artikel 13 van het EVRM wordt niet aangetoond.*

*2.10. Waar verzoekende partijen nog van mening zijn dat uit het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij ook van oordeel was dat hen een verblijfsmachtiging moest worden toegekend, wijst de Raad erop dat waarop de verzoekende partijen doelen enkel een voorbereidende nota betreft waarin verschillende opties naar voren worden geschoven. Uit dergelijke voorbereidende nota kan aldus geenszins blijken dat de verwerende partij van oordeel was dat in casu sowieso buitengewone omstandigheden aanwezig waren die het indienen van de aanvraag in België verantwoorden. Uit de*

*motieven van de bestreden beslissing blijkt duidelijk waarom de aangevoerde elementen niet als buitengewone omstandigheden worden aanvaard.*

*2.11. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.”*

De Raad ziet voorts niet in waarom de verwerende partij de motieven zoals die tot uiting zijn gekomen in de afwijzing van de verblijfsaanvraag nogmaals zou moeten hernemen in de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten.

Waar verzoekende partijen betogen dat de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten een schending inhouden van artikel 8 EVRM alsook dat het hoger belang van de kinderen wordt miskend verwijst de Raad naar hoger opgenomen citaat. Deze overwegingen gelden ook met betrekking tot de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten. Verzoekende partijen maken geen schending van artikel 8 EVRM aannemelijk.

2.6. Gelet op de inhoud en het doel van artikel 13 van het EVRM kan deze rechtsregel niet dienstig worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde verdrag aan te duiden waarvan de schending een daadwerkelijk rechtsmiddel vereist. Te dezen roepen de verzoekende partijen de schending in van artikel 8 van het EVRM, maar hierboven werd reeds gesteld dat zij niet aantonen dat de bestreden beslissingen een schending van artikel 8 van het EVRM inhouden. Een schending van artikel 13 van het EVRM wordt niet aangetoond.

2.7. Het geschonden geachte artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”*

Het is voor ieder normaal redelijk denkend mens evident dat het, in een normale gezinssituatie, in het in het hoger belang is van de kinderen om niet te worden gescheiden van hun ouders. Dit impliceert dat wanneer ouders in België niet tot een verblijf zijn toegelaten of gemachtigd en zij het Rijk dienen te verlaten, zij zich hierbij dienen te laten vergezellen door hun jonge kinderen teneinde de belangen van deze kinderen en de gezinseenheid niet te schaden. Verwerende partij heeft met deze evidentie rekening gehouden, aangezien zij ten aanzien van alle gezinsleden besliste dat zij het grondgebied dienden te verlaten. Daarnaast moet worden gesteld dat niet blijkt dat verzoekende partijen of een van hun gezinsleden gezondheidsproblemen zou hebben, die hen zouden verhinderen om terug te keren naar het land waarvan zij de nationaliteit hebben en waarmee verwerende partij onterecht geen rekening zou hebben gehouden.

Er blijkt derhalve niet dat verweerder enig dienstig gegeven buiten beschouwing zou hebben gelaten bij het nemen van de bestreden beslissingen.

Een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.8. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

### 3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

### 4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

**OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

### **Artikel 1**

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

### **Artikel 2**

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien oktober tweeduizend eenentwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

S. DE MUYLDER